

Bülent ATA

KİMSE ARAMIYORSA

bir fotoğraf çekersin
geride bırakıp tüm anıları
arar bulur gibi geçmiş hataları
o fotoğrafta ölümsüzleşen
her şey belki bir avuç toprak

şimdi bir mağazada
bir market reyonunda
bir *barkod*, bir adres
kaybolmayacak asla
bekliyor okunmasını bir sela

bayım, uzanmadan önce ne istersiniz?
üstünüzdekileri alalım isterseniz?
fazla uzatmadan, yormadan
insanlarla yatarken birlikte
henüz tanışmadan yan yana
popüler bir mezarlığın içinde

kimdir peşinden gittiğimiz?
çok izlenen, *share*'i çok, *reyting*'i çok
insanlar bizden daha mı yakındır ölüme?
daha mı çoktur, varlığa batmış
saysan bitmez samanlıkta iğne

kimse daha çok soru çözerek
mezarını genişletemez
tanıyarak daha çok bakan
çekerek şımarık özçekim
zuhurat bir lokmadır
zip'lenmiş teslimiyetin

bilir seçerken acil çıkışları
önce kendi maskelerini takar
susarak gevezelik yapan
aynı *cool* ağaçtan tasarlanmış,
ama budaklı

zavallı muhabirler yazarken uyuşmuş
basın açıklamalarının sığ sularında avlanmaktan
birbirlerini satmaktan ticareten kârlı
ve güvenilir müstakbel kamu yararçıları
galaların kokteyllerin kürdanlı tepsilerinde
bayatlayan köfteler, suşiler gibi anbean
mail'de unutulmuş bir *cv*, bir proje olup
eve döndüğünde kendi proje olup
yayından kalkan sehven

her “zamanda yolculuk”
bir saflık anına götürür seni
hatırlayıp seslerini bir bir
bizim “insan” dediğimiz
sevdikleriyle sarılmalı
sarılmak aspirindir
kanı sulandıran, birbirinde eriyen

insan kendine ettiklerine bi dur demeli
bilmez ki yarın kim olacak
peşine düşen avcı, kuduracak
istemeden iz sürüp
ele verdiği, kendi virdidir belki
çektığı belgesel diye
aslında teslimiyettir
başına aldığı örtü

insan başına aldığı yaradan ölmez belki
ama kalbine düşen şüphedir onu öldüren
siyah bir nokta olup çoğala çoğala
yaşamak denen ağaca tutunmuş uyuyan bir koala

yürürken ıslak takiyelerle düşülen
zamandır, yarım kalan bir put devrilirken
depozito isteyen temsilî bir ev sahibi
ne zaman tükenir belli olmayan bir balık türü
akvaryumda yan yatmış bir minibüs, dumanlar içinde
tavada tanışır durmadan yeni cızırtılarla
iştahlı, aksanlı, havalı, süzüm süzüm cümlelerle
aranan istanbul türkçesinin frekansı
o frekansı boş ver
gönül dili her yerde çeker

arama motoruna ismini yazıp aratan insandır
dünyanın en dipsiz kuyusu
facebook görsellerinden de
çıkamaz hiçbir yusuf
yıllar geçse de bildikleri insanın
nar olup düşse, kırılrsa şifresi
dağılsa binbir niyet
ezilip ağızlarda bıraktığı
lal olsa acısı, dindir nasihattir
geriye kalan diller âciz unutulmuş *linkler*
buna ne söylenir?

dokuzdan hat al müdüriyet katından,
asansörler bilir
şiir, asansörde kalanların zihnidir
gerçeğin yüzü, az önce takılmadan maskeler
sürüklenir bavullar gibi saçından kariyerler
martılar, oteller, lobiler, otel insancıkları
ziyan edilen küllükte fikir izmaritleri

yürüyen merdivenlerde, döner kapılarda karşılaşmalar
kafelerde, salonlarda, saraylarda
her karşılaşma yeterince unutmadığın bir efendidir
minare pabuçlu ayakların parlak cilasında
benzersiz kravatların danışman zekâsında
her kravat bir meydan okumadır kurban olmaya
ve terk ettiği bir yusuf vardır
koşulan heveslerin dibinde patlayan
firavun tokatlayan
kendi piramidine *sponsor* arayan
bir kovanın akmış rimelleri
tutunduğun ip çoktan klonlanmış
düşmekteyin bu yüzden ateş bu yüzden soğuk
uzatılan sözler var bakiyesi yetersiz
post'ta unutulmuş eski bir dost

çuhada acemi bir ıstaka
güya, rüya tabirinde uzman reklam stokçusu
oğulları değil yakub'un
o yusuf'un içinde bir kurt
bünyamin bile değil
cam kenarında bir ofis bitkisi
bizzat unutulmuş bir şifre gibi
ellerini kemiren farelerin izniyle
düşer zindanlara yusuf on üç bölümde

yusuf rüya ülkesinin başakları arasında
koca bir sığır sürüsüne
çobanlık etme sevdasında
her otoparkçı eski bir çobandır
bakın yüzlerine tanır sizi
tarumar edilmiş ekinler
ve suçlanıp altına dönüşmeyen
safran rengi hayvanları bırakır başıboş

çökmüş oturmuş bir iftira ağacının dibinde
her nimete muhtaç bir musa gibi
allah söz verdi sana kullan diye bir asa gibi

oysa şimdi gün batarken
koklar yüzüne sürüp gömleğini
nafile açılmaz yakub'un gözleri,
inmez dağdan musa, konuşmaz harun
dağılıp gözden yitinceye dek
taşlar susar kuyuda
kervan geçip gider
içinde bir yusuf
belki de kaybolmamışsındır